

Bönsöndagen 2019 Ingemar Andersson (LFS)

Herrens löfte om bönhörelse. Endräktens Ande.

Tekster: Psalt 102:2-15; 1. Mos 18:16-33; Jak 1:22-27; Joh 16:23-33. II Joh 17:18-23.

Det är Bönsöndag. Vi har i evangelietexten hört Jesus uppmana de sina att be, att be till Fadern i Jesu namn: Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig. Men, Skriften avslöjar en obehaglig sanning om oss ifråga om vårt bedjande: ”Vi vet inte vad vi bör be om...” – så illa är det, säger oss Guds ord.

Då är det gott att på Bönsöndagen få bli påmind om detta välsignade faktum, att Herren Gud också i det avseendet har styrt om så att vi inte skulle behöva stå där rådlösa och utan hjälp:

Vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord. Rom. 8:26b.

Jag kännes vid min svaghet all,/ Jag vet ej, vad jag bedja skall,/ Vad gagnar eller skadar./ O Helge Ande, bed för mig,/ Och lär mig sucka innerlig/ Mitt Abba, käre Fader!

Och än mer: Det är nu tredje söndagen i rad som vi i predikan i tur och ordning får stanna över ord ur Jesu översteprästerliga förbön. Jesus ber för oss. Som vår överstepräst har han framburit ett evigt gällande offer, till försoning för våra synder. Han framställer sig i Guds åsyn, oss tillgodo. Och till hans översteprästerliga ämbete hör också det att han beder för oss:

Jesus... har ett prästämbete som varar för evigt. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem. - Kristus Jesus... sitter på Guds högra sida och ber för oss. Hebr. 7:24-25, Rom. 8:34.

Och på torsdag, på Kristi Himmelsfärdsdag, den dag vi firar till minne av Jesu återinträde i härligheten, läser vi de sista verserna i Joh. 17, där Jesus ber till sin himmelske Fader, och säger:

Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd. Han vill dela glädjen och saligheten i himmelen med sina bröder och systrar, med dem som i tron hör samman med honom. Om den föreningen, enheten, gemenskapen handlar dagens predikotext.

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat dem så som du har älskat mig. v. 21 – 23.

Jesus ber till sin himmelske Fader för sina lärjungar, inte att han skall ta dem bort ur världen, men att han skall bevara dem från det onda. De skall bevaras genom att helgas, vilket betyder att avskiljas/invigas åt Gud, att överlämnas åt Guds beskydd och till hans tjänst.

Jesus säger om sig själv att Gud har helgat honom och sänt honom till världen (Joh. 10:36). Nu sänder han dem på samma sätt till världen, avskilda och invigda åt Gud och hans tjänst, helgade i sanningen till att föra ut Sanningens ord, för att världen skall tro att du har sänt mig, v. 21.

Men detta kan bara ske genom att Jesus själv helgar sig för dem – helgar sig till ett offer för dem – som det står i en del översättningar. De skall helgas, renas genom hans försoningsverk. De skall leva i tron på honom som har lidit och dött för dem till försoning för deras och för hela världens synder. De skall själva leva av det Sanningens ord de skall förkunna för andra, i den förlåtelse de skall predika för andra. De skall vara helgade i Sanningen, eller, sant helgade.

Då är man med de starkaste, innerligaste band förenad med Jesus. Man är en lem i Kristi kropp, församlingen, under Jesus Kristus, som är huvudet (Ef. 5:22). Och därmed är man också ett med alla dem som undfått en lika dyrbar tro, det som i vår trosbekännelse kallas en helig, allmänlig kyrka, de heligas samfund.

Kristi kyrka, som inte kan avgränsas till någon bestämd kyrkoorganisation eller andlig sammanslutning, finns över hela jorden och genom alla tider. Den sträcker sig ända in i evigheten och består av alla dem som av hjärtat tror på Jesus Kristus som sin Frälsare. Därför prisar och tillber vi i högmässan Gud med dina trogna i alla tider och med hela den himmelska härskaran.

Och alla de som äger denna tro, de hör samman. De kallas för Kristi kropp där den enskilde är en lem i denna kropp. De kallas för medborgare med de heliga och Guds husfolk, Guds familj. De kallas för Guds barn, Guds arvingar och Kristi medarvingar.

Det är ingen förening, en sammanslutning av likasinnade, utan en levande organism, genomströmmad av det liv som kommer från honom som själv är ett med sin himmelske Fader, och som på ett mycket påtagligt sätt i den heliga nattvarden förenas och blir till ett med dem som hör honom till genom tron.

Så som huvud och kropp hör samman, lever och fungerar, sådan är den kristna församlingen, en enhet och gemenskap, ett sammanhörande som inte har med beslut och känslor att göra, utan är en existerande verklighet genom tron.

Den enhet Kristus här talar om är en redan existerande enhet. Den kan inte förhandlas eller kompromissas fram, den ligger inte på det planet. Det är en livsgemenskap som födes fram, som livnäres, växer och utvecklas genom Ordet och sakramenten. Och den som lever i tron på Jesus är alltså innesluten i och delaktig av denna enhet. Läs efesierbrevets andra kapitel om den nedbrutna skiljemuren och om enheten och gemenskapen med Gud och hans folk.

Denna enhet skall komma till synligt uttryck: Jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat dem så som du har älskat mig. v. 23.

Det är en helig plikt för alla kristna att inför världen gemensamt, öppet och frimodigt, med ett hjärta och en mun, i liv och vandel bekänna Kristus och gemenskapen i honom.

Det är kristnas plikt att arbeta mot syndig splittring och för en sann enhet och gemenskap. För tron på Kristus bryter ner mänskliga barriärer och skiljelinjer. I Kristus förenas alla folk, folkslag, stammar och tungomål. Där förenas hög och låg, fattig och rik, vit och svart.

Mycken brist och skröplighet finns det bland oss på det här området, många fördomar, mänskliga tankar och tyckanden, som inte alls tjänar enheten utan hindrar och bromsar, konserverar skillnader och bygger murar i stället för att rasera dem. Mot detta och för den sanna enheten är det kristnas plikt att kämpa.

Men detta kan endast ske på Sanningens grund. En sann enhet kan aldrig upprättas genom att kompromissa samman åsikter och meningar. Den sortens ekumenik, som för enhetens skull väljer att bortse från klara läroskillnader, är förkastlig. En blandning av sant och falskt är raka motsatsen till den enhet Jesus talar om i vår text.

Men mången tänker: -Vem kan veta vad som är sant? De som kallar sig kristna är uppdelade i en massa olika kyrkor, samfund och riktningar, och alla menar de sig äga sanningen. Var och en kan ju tolka in det man vill, ingen kan ha monopol på sanningen...

Redan Pilatus ställde den retoriska frågan: -Vad är sanning? Och man kan liksom se hans resignerade axelryckning inför det hela. Han väntade sig inte något svar, trodde inte att det fanns något – och så stod ändå Sanningen själv framför honom, personifierad i Jesus Kristus.

Och det är där, i honom, som den sanna enheten upprättas. Den manifesteras utåt inför världen bara genom att människor blir helgade i sanningen, förenade i samma tro, lära och bekännelse. Den är en Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla (Ef. 4).

Och denna enhet skall kristna med iver söka att bevara, förmanar Paulus. Den kan endast skapas och vidmakthållas av Guds ord. Mänskliga tankar och påfund vållar förr eller senare splittring, men Guds sanning förenar. Därför behöver vi sluta oss nära intill honom, som i sin översteprästerliga förbön ber för apostlarna och för oss, som genom deras ord har kommit till tro.

Vi behöver be om nåd att förbli på den enda, sanna grunden,

om nåd att låta mänskliga tycken och meningar fara,

om nåd att ge avkall på allt eget, men aldrig på Ordet,

om nåd att hävda sanningen och bekämpa all lögn och villfarelse,

om nåd att stå emot satans frestelser och splittrande angrepp,

om nåd att finna, se, känna och erkänna bröder och systrar i tron, för att tillsammans med dem kunna vittna om Kristus och så föra människor till tro och in i den gemenskap vi själva är delaktiga av

–och sist –

om nåd att bli salig, så att den härlighet Jesus talar om i texten, som han har av sin Fader och som han har gett vidare till sina lärjungar, må förbli vår, för att en gång njutas i fullkomning i härlighetens rike.

Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett... Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd.

Amen.